

Jorflag forudsætter, at man skal gaa gennem, alt Bjælkelag og Tag med større Murtykkelse for Skorstene. Det vil findes i § 5, 4de Stykke, hvor der staar, at „Skorstensens indvendige Side skal holdes 8½ Tomme fjernet fra alt Træværk i Bjælkelag, Stilleveg og Tagværk samt fra udfængende Tag“. Det er altsaa den større Murtykkelse, som skal anvendes der, og hvis hele Skorstenen ikke har denne Murtykkelse, skal den forthykkes, saa at den faar den Dimension, her staar. Der staar: „Naar Skorstenen har en mindre Murtykkelse, skal den, hvor den gaar gennem Bjælkelag o. s. v., udbrages til denne Murtykkelse“. Men det har nu mindre at sige. Det, som det gjælder om, er, at Skorstene ere lavede forsvarlige og stærke. Jeg tror, at Angsten for snævre Skorstene er noget for stor. Naar Materialet, som Skorstenen er opført af, blot er forsvarligt og stærkt, er jeg overbevist om, at de snævre Skorstene ere fuldt saa gode som de brede, og jeg anser det ikke for rigtig at lægge Hindringer i Veien for dem. Men som jagt, alt dette skal jeg ikke opholde mig ved, men kun opfordre det eventuelle Udvalg til at overveie, om der ikke var mange flere Spørgsmaal af Bigtighed indenfor Brandpolitiforordningen, som burde tages under Behandling end dem, som ere nævnte i Forslaget her. Jeg for mit Vedkommende tror det. Jeg tror, at Tilveiebringelsen af Brandhager og Slutningsredskaber burde tages under Overvejelse, og ligeledes tror jeg, at man først og fremmest ved en Brandpolitiforordning maa gjøre sig Umage for, at Tilshynt med, at Forordningens Bestemmelser overholdes, bliver langt mere effektivt, end det for Dieblirket er. En af de største Skavanker ved hele dette Forhold i Dieblirket er, at der ikke bliver set efter, som der bør ses efter, og at der ikke bliver grebet ind med tilstrækkelig Kraft overfor Overtrædelsen af Brandpolitiforordningen. Enten man vil indføre nye Tilshynsmænd, eller man vil overlade Tilshynt med de nye Bygninger og Andet til de nuværende Tilshynsmænd, maa Tilshynt efter min Mening stærkes, og der maa gives andre Instruxer til Fogderne end dem, vi nu have, saa at man kan være sikker paa, at der sker et virkelig Tilshyn og ikke et rent pro forma, som det nu mange Steder er Tilfældet. Det blev udtalt i en tidligere Samling, at dette Tilshyn med Bygninger var overordentlig lidet værd, og dette blev taget meget ilde op af et æret Medlem her i Salen. Men jeg tror, at det bør siges, at det Brandtilshyn, vi have med Bygninger, virkelig er alt andet end tilfredsstillende; men jeg antager

ogsaa, at det meget let kunde gjøres bedre ved, at Brandfogderne fik meget mere stærkede Instruxer om, hvorledes de skulle efterse, og hvorledes de skulle føre Protokollen over det Eftersyn, som de have udført, saa at de langt mere specificerede deres Eftersyn og ikke lod sig nøie med at skrive i Protokollen: „Syn foretaget der og der, hvorved Intet er fundet at erindre“, saaledes som man nu vil se det hos de allerfleste Fogder. Selv om de have haft 10 eller 20 Ting at anke over, staar der dog i Protokollen, at de „Intet have fundet at erindre“. Dette er en Hovedting, forekommer det mig. Det kan lidet nytte at have en Lov, naar det ikke nøiagtig efterses, at denne Lov føres ud i Virkeligheden. Hvis man f. Ex. vil tillægge Brandhager Betydning, kan jeg forsikre, at Forholdet er det, at der ikke findes een af Hundrede af de Brandhager, som der skulde være, og jeg tør paa samme Maade sige, at der ikke er een af ti af de Brandstiger og andre Redskaber, som der skulde være hos Foll paa Landet. Derfor siger jeg, at Synet maa være langt mere effektivt, end det hidtil har været. Disse Punkter ere ikke nævnte i Lovforslaget, og jeg mener derfor, at Udvalget maa tage flere Ting under Behandling end dem, der ere nævnte her, naar det skal til at overveie denne Sag, der jo er af overordentlig stor Bigtighed. Det er ikke nok at have Assuranceelskaber, der betale den Skade, der sker. Alt, hvad der betales af disse Selskaber udover, hvad der maa siges at være strengt nødvendigt, fordi det hidrører fra Aarsager, som Ingen kan svare for, er et nationalt Tab. Det er ikke nok, at Assuranceelskaberne forhøie deres Præmier og betale raff væt ud; enhver Dre, der udbetales til Unytte paa denne Maade, er et nationalt Tab. Derfor maa Lovgivningen hjælpe paa Forholdene, men derfor maa der ogsaa gjøres Mære, end der her er gjort.

Bust: Jeg kan ikke lade være at nedlægge en lille Indsigelse mod den Udtalelse af det ærede Medlem, der nu talte, at der ikke paa Landet findes en Tiendedel af de Brandredskaber, der forlanges. Det er virkelig ikke Tilfældet. Jeg har selv den store Ære at have været med til at være Brandhynsvidne, en Institution, der jo blev særlig haardt behandlet i Sjor, og jeg kan forsikre, at hvor der paa noget Sted mangede nogen af disse Gjenstande, fik Vedkommende — og jeg antager, at det Samme er Tilfældet overalt — Paalæg af Brandpolitiet om inden en vis Tid at skaffe de manglende Redskaber tilveie. Det kan være, at